

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 9. maj 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-138/18	Estron (Forelagt af Vestre Landsret) Sagen vedrører: 1. Skal bestemmelse 2, litra a, til kapitel 90 i den kombinerede nomenklatur sammenholdt med de almindelige tarifieringsbestemmelser 1 og 6 forstås således, at "dele og tilbehør, der i sig selv er varer henhørende under en position i dette kapitel eller i kapitel 84, 85 eller 91", henviser til varer i de firecifrede positionstekster i disse kapitler, eller skal bestemmelsen forstås således, at den tillige henviser til underpositionsteksterne (de første seks cifre) i kapitel 84, 85, 90 og 91? 2. Skal connectorer som de i sagen omhandlede tariferes i KN-underposition 8544 42 90, i KN-underposition 9021 4000 eller i KN-underposition 9021 90 10? 3. Skal bestemmelse 1, litra m, til afsnit XVI fortolkes således, at hvis en vare henhører under kapitel 90, så kan den ikke tillige henhøre under kapitel 84 og 85?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	16.05.19
C-94/18	Chenchooliah 1. Når en ægtefælle til en EU-borger, som har udøvet retten til fri bevægelighed i henhold til artikel 6 i direktiv 2004/38/EF, er blevet nægtet opholdsret i henhold til artikel 7, med den begrundelse, at den pågældende EU-borger ikke udøver, eller ikke længere udøver, rettigheder efter EUtraktaten i den pågældende værtsmedlemsstat, og når ægtefællen påtænkes udvist fra denne medlemsstat, skal denne udvisning ske i henhold til og i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, eller henhører den under medlemsstatens rent nationale lovgivning? 2. Hvis svaret på ovenstående spørgsmål er, at udvisningen skal ske i henhold til direktivets bestemmelser, skal udvisningen ske	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	21.05.19

	<p>ske i henhold til og i overensstemmelse med kravene i direktivets kapitel VI, herunder især dettes artikel 27 og 28, eller kan medlemsstaten under sådanne omstændigheder påberåbe sig andre bestemmelser i direktivet, navnlig dettes artikel 14 og 15?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-55/18	<p>CCOO</p> <p>Sagen vedrører: »1) Skal Kongeriget Spanien anses for med artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, som de fortolkes i retspraksis, at have truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre effektiviteten af de begrænsninger af arbejdsdagens varighed og den ugentlige og daglige hviletid, der er fastsat i artikel 3, 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, og som ikke opfylder betingelsen for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>2) Skal artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>3) Må det endegyldige pålæg, der er rettet til medlemsstaterne, og som er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, om generelt at begrænse alle arbejdstageres arbejdsdage anses for at være opfyldt for almindelige arbejdstagere med den nationale lovgivning, der er indeholdt i artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.05.19

C-260/18	<p>Dziubak</p> <p>Sagen vedrører: a. Skal artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29) fortolkes således, at udeladelser i en aftale – når det konstateres, at visse kontraktvilkår, som regulerer parternes opfyldelse af deres forpligtelser (disses størrelse), er urimelige, og hele kontrakten som følge heraf til ulempe for forbrugeren er ugyldig – ikke kan udfyldes ved anvendelse af deklaratoriske bestemmelser, som erstatter de urimelige vilkår direkte, men ved anvendelse af bestemmelser i national ret, som også bestemmer de virkninger, der udtrykkes i en retshandel, ud fra principperne om rimelighed (i samfundslivet) eller sædvane? b. Skal følgerne af hele kontraktens ugyldighed for forbrugeren i givet fald bedømmes ud fra de omstændigheder, der forelå ved kontraktens indgåelse, eller ud fra de omstændigheder, der foreligger på det tidspunkt, hvor tvisten mellem parterne om de pågældende klausulers gyldighed opstår (hvor forbrugeren gør gældende, at disse vilkår er urimelige), og hvilken betydning skal den opfattelse, som forbrugeren har anlagt i forbindelse med en sådan tvist, tillægges? c. Kan bestemmelser, som udgør urimelige vilkår som omhandlet i direktiv 93/13/EF, opretholdes, såfremt deres opretholdelse på tidspunktet for tvistens afgørelse objektivt er til fordel for forbrugeren? d. Kan konstateringen af, at kontraktvilkår, der regulerer størrelsen samt opfyldelsen af parternes forpligtelse, er urimelige, i lyset af artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EF føre til, at retsforholdet, således som kontrakten udformer det efter bortfaldet af de urimelige vilkår, ikke længere svarer til parternes vilje med hensyn til hovedydelsen? Navnlig: Kan der trods konstateringen af, at et kontraktvilkår er urimeligt, fortsat anvendes andre bestemmelser, som ikke klassificeres som urimelige, som regulerer forbrugerenes pligt til at opfylde hovedforpligtelsen, og som i henhold til parternes aftale (der er medtaget i kontrakten) indholdsmæssigt er uløseligt forbundet med det vilkår, som forbrugeren har anført?</p>	Finanstilsynet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	14.05.19
T-728/17	<p>Marinvest og Porting mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse af 27. juli 2017, C (2017) 5049 final (State Aid SA.45220 (2016/FC) — Slovenia — Alleged aid in favor of Komunala Izola d.o.o.), som blev meddelt Marinvest og Porting den 16. august 2017, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	14.05.19
T-751/17	<p>Commune de Fessenheim m.fl. mod Europa-Kommissionen</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens Generalsekretariats afgørelse (C(2017) 7119 FINAL) af 18. oktober 2017 om afslag på at fremsende afgørelsen fra Europa-Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence om protokollen for erstatning til EDF i forbindelse med lukningen af Fessenheim-atomkraftværket, som blev meddelt de franske myndigheder den 22. marts 2017, annulleres. — Europa-Kommissionen pålægges at meddele sagsøgerne den nævnte skrivelse af 22. marts 2017 inden for en uge efter, at Retten har afsagt dom. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarer- ministeriet	Dom	14.05.19

C-341/17 P	<p>Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom afsagt af Retten den 30. marts 2017 i sag T-112/15, ophæves, for så vidt som Europa-Kommissionen blev frifundet i Den Helleniske Republiks søgsmål. — Den Helleniske Republiks søgsmål anlagt den 2. marts 2015 antages til realitetsbehandling. — Kommissionens afgørelse 2014/950/EU af 19. december 2014 annulleres, for så vidt som visse udgifter, som Den Helleniske Republik har afholdt inden for sektoren for arealrelateret støtte, udelukkes fra EU-finansiering for ansøgningsåret 2008, svarende til:</p> <p>— a) 10 % af de samlede udgifter, der blev afholdt for støtte relateret til græsarealer.</p> <p>— b) 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt til tilknyttet tillægsstøtte</p> <p>— c) 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt i sektoren for udvikling af landdistrikterne.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	15.05.19
C-677/17	<p>Çoban</p> <p>Skal artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 3/80, sammenholdt med tillægsprotokollens artikel 59, fortolkes således, at den er til hinder for en lovbestemt ordning i en medlemsstat, såsom TW's artikel 4a, på grundlag af hvilken en tilkendt supplerende ydelse trækkes tilbage, når modtageren bosætter sig i Tyrkiet, herunder når modtageren har forladt denne medlemsstats område af egen drift? Har det herved betydning, at den pågældende på flyttetidspunkt ikke længere har ret til ophold i henhold til associeringsordningen, men har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge? Har det herved betydning, at den pågældende i henhold til den nationale lovgivning har mulighed for at vende tilbage inden et år efter flytningen og herved få tillægget tilbage, og at denne mulighed består, så længe den pågældende har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	15.05.19
C-706/17	<p>Achema e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal de nationale retsfor skrifter vedrørende (kompensation for) udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren og finansieringen heraf (herefter »ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren«) – som er fastlagt i den litauiske lov om elektricitet, i den litauiske lov om energi fra vedvarende energikilder, i den litauiske lov om integration af elektricitetssystemet i de europæiske elektricitetssystemer, i den litauiske lov om gennemførelse af loven om ændring og til supplerung af artikel 2, 11, 13, 14, 16, 20 og 21 i loven om energi fra vedvarende energikilder og i de retsfor skrifter, der gennemfører disse love, herunder proceduren for udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 916 af 18. juli 2012, proceduren for administration af midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 1157 af 19. september 2012 osv. – som var i kraft i 2014, eller dele deraf, betragtes som statsstøtte (en statsstøtteordning) som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, under hensyntagen til følgende spørgsmål,– Skal artikel 107,</p>	Energistyrelsen	Dom	15.05.19

	<p>stk. 1, TEUF, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, fortolkes således, at midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren skal betragtes som statsstøtte?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at såfremt netoperatører (virksomheder) forpligtes til at købe elektricitet fra elproducenter til en fast pris (takst) og/eller bringe balance i elektriciteten, og netoperatørernes tab som følge af denne forpligtelse kompenseres ved midler, som muligvis kan tilskrives statsmidler, skal dette ikke anses for at udgøre statsstøtte, som ydes til elproducenterne gennem statsmidler?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den følgende støtte under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, skal eller ikke skal betragtes som selektiv og/eller i stand til at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne: støtte til en virksomhed, som gennemfører et strategisk vigtigt projekt såsom »NordBalt«, støtte til virksomheder, som har til opgave at sikre elforsyningsikkerheden i en bestemt periode, støtte til kompensation for tab, der afspejler markedsforholdene og rent faktisk bæres af relevante personer såsom udviklere af solcelleanlæg, på grund af statens afvisning af at opfylde de indgæede forpligtelser (som følge af nationale lovændringer), støtte til virksomheder (netoperatører) med det formål at kompensere for faktiske tab i forbindelse med opfyldelse af forpligtelsen til at købe elektricitet til en fast pris hos elproducenter, der udfører offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, og til at bringe balance i elektriciteten?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 106, stk. 2, TEUF, fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller dele deraf) under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal anses for at opfylde kriterierne i præmis 88-93 i Domstolens dom af 24. juli 2003, Altmark Trans and Regierungspräsidium Magdeburg (C- 280/00)?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller en del deraf) under omstændigheder som i denne sag foreliggende, fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen?</p>			
C-222/18	<p>VIPA</p> <p>Skal artikel 3, litra k), og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser fortolkes således, at en national lovgivning, der sonderer mellem to kategorier af recepter og kun for så vidt angår en af dem tillader, at der udleveres lægemidler til en læge, der udøver sin lægelige virksomhed i en anden stat end denne medlemsstat, i strid med den gensidige anerkendelse af recepter og den frie udveksling af tjenesteydelser og dermed uforenelig hermed?</p>	Lægemiddelstyrelsen	GA	15.05.19
C-306/18	<p>KORADO</p> <p>1. Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/23 af 5. januar 2015, hvori varerne beskrevet i kolonne 1 i tabellen i bilaget tariferes i underposition 7 307 93 19 i den kombinerede nomenklatur, gyldig? 2. Såfremt forordningen er ugyldig, kan de omhandlede varer da tariferes i underposition 7 322 19 00 i den kombinerede nomenklatur? 3. Såfremt</p>	Toldstyrelsen	Dom	15.05.19

	forordningen er gyldig, skal de omhandlede varer da tariferes i underposition 7 307 93 19 i den kombinerede nomenklatur?			
C-378/18	<p>Westphal</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af Kommissionens forordning (EF) nr. 2419/2001 af 11. december 2001 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger, der indførtes ved Rådets forordning (EØF) nr. 3508/92. EU-Domstolen er forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: 1. Begynder fristen for forældelse som omhandlet i artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001 at løbe, når støtten udbetales, eller afhænger fristens begyndelse af artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95, her: denne forordnings artikel 3, stk. 1, andet afsnit, første punktum? 2. Er forældelsesreglerne i artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001 eller artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i artikel 2, stk. 2, andet punktum, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95? 3. Kan artikel 52a i forordning (EF) nr. 2419/2001 om anvendelse med tilbagevirkende kraft af forældelsesreglen i artikel 49, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2419/2001 også anvendes analogt på artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001? Såfremt artikel 3, stk. 1, andet afsnit, første punktum, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 skal anvendes (det første spørgsmål), er det ikke nødvendigt at besvare de to andre spørgsmål; skal denne bestemmelse derimod ikke anvendes, er det tredje spørgsmål irrelevant, såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	15.05.19
C-689/17	<p>Conti 11. Container Schifffahrt</p> <p>Er restprodukter, der er opstået ved et havari, i form af metalskrot og slukningsvand iblandet slam og lastrester om bord på et skib »affald opstået om bord på køretøjer, tog, flyvemaskiner og skibe« i henhold til artikel 1, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 1013/2006?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Søfartsstyrelsen	Dom	16.05.19
C-31/18	<p>Elektrozapredelenie Yug</p> <p>Sagen vedrører: Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, nr. 3) og 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (herefter »direktiv 209/72«), med henblik på præcisering af begreberne »transmission« og »distribution« af elektricitet.</p> <p>Følgende præjudicielle spørgsmål forelægges EU-Domstolen: 1) Skal bestemmelserne i artikel 2, nr. 3) og 5), i direktiv 2009/72/EF fortolkes således, at det eneste kriterium for sondringen mellem distributionsnettet og transmissionsnettet og dermed mellem aktiviteterne »distribution« og »transmission« af elektricitet er spændingsniveauet, og at medlemsstaterne trods deres handlefrihed til at henføre netbrugerne til den ene eller den anden type af net (transmissions- eller distributionsnet) ikke må indføre ejendomsretten til de aktiver, der benyttes til at udøve disse aktiviteter, som et yderligere kriterium for sondringen mellem aktiviteterne transmission og distribution? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal de elektricitetskunder, som har en tilslutning til mellemspændingsnettet, altid behandles som kunder hos den distributionsnetoperatør, der</p>	Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen	GA	16.05.19

	<p>har licens for det pågældende område, uafhængigt af ejerforholdet til det udstyr, som disse kunders elektriske anlæg direkte er tilsluttet, og uafhængigt af de aftaler, som kunderne har direkte med transmissionsnetoperatøren? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er nationale bestemmelser som bestemmelsen i § 1, nr. 44, sammenholdt med nr. 20 i de supplerende bestemmelser til energiloven, hvorefter »transmission af elektricitet« er transport af elektricitet via transmissionsnettet, og »elektricitetstransmissionsnettet« er helheden af elektriske ledninger og anlæg, som tjener til transmission, transformation af elektriciteten fra højspænding til mellemspænding og omfordeling af energistrømmene, forenelige med ånden i og formålet med direktiv 2009/72/EF? Er – på de samme betingelser – nationale bestemmelser som energilovens artikel 88, stk. 1: »Distribution af elektricitet og drift af elektricitetsdistributionsnettene udøves af distributionsnetoperatører, som er ejere af sådanne net i et begrænset område, og som har fået licens til at distribuere elektricitet i det pågældende område« lovlige?</p>			
C-204/18 P	<p>Pebagua mod Kommissionen (appel) Påstande: — Rettens kendelse, der er genstand for denne appel, ophæves fuldt ud. — Domstolen træffer endelig afgørelse i tvisten, idet der gives medhold i den af sagsøgeren i første instans nedlagte påstand, hvorved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1141 af 13. juli 2016 annulleres, eller subsidiært, annulleres optagelsen af arten <i>Procambarus clarkii</i> på EU-listen, som blev vedtaget ved den nævnte forordning. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	16.05.19
C-484/18	<p>SPEDIDAM »Skal artikel 2, litra b), artikel 3, stk. 2, litra a), og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at der ved en national lovgivning som den, der er fastsat i artikel 49 II i loi n° 86-1067 du 30 septembre 1986 relative à la liberté de communication (lov nr. 86-1067 af 30.9.1986 om kommunikationsfrihed), som ændret ved artikel 44 i lov nr. 2006-961 af 1. august 2006, til fordel for Institut national de l'audiovisuel (det nationale institut på det audiovisuelle område), der har ret til at udnytte de nationale programselskabers rettigheder i forhold til de audiovisuelle arkiver, indføres en undtagelsesordning, hvorefter betingelserne for at udnytte de udøvende kunstners fremførelser og de vederlag, som denne udnyttelse giver anledning til, fastsættes i aftaler, der indgås mellem på den ene side de udøvende kunstnere selv eller de lønmodtagerorganisationer, der repræsenterer de udøvende kunstnere, og på den anden side dette institut, idet disse aftaler bl.a. skal indeholde bestemmelser om vederlagssatserne og vilkårene for udbetaling af disse vederlag?«</p>	Kulturministeriet	GA	16.05.19
T-733/17	<p>GMPO mod Kommissionen Påstande: — Artikel 5 i Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 5. september 2017 om tilladelse til markedsføring i henhold til forordning (EF) nr. 726/2004 af</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	16.05.19

	<p>»Cuprior trientin«, et lægemiddel til human brug, annulleres. — Det pålægges Europa-Kommissionen at sørge for, at Cuprior bliver klassificeret som et lægemiddel til sjælden sygdom, og at fællesskabsregisteret for lægemidler til sjældne sygdomme ajourføres i overensstemmelse hermed.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-235/17	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet det har vedtaget retsfor skrifter, der begrænser brugsretten over dyrkningsarealer.</p> <p>— Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	21.05.19
C-226/18	<p>Krohn & Schröder</p> <p>1) Omfatter toldkodeksens artikel 212a en fritagelse for en antidumping- og udligningstold i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1239/2013? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Er den i artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1239/2013 anførte betingelse opfyldt ved anvendelse af toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, når den virksomhed, der er forretningsmæssigt forbundet med den i bilaget til gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU nævnte virksomhed – som har fremstillet, afsendt og faktureret den pågældende vare – ganske vist ikke var aktiv som importør af den pågældende vare og heller ikke havde stået for dens overgang til fri omsætning, men havde til hensigt at gøre det og også faktisk fik den pågældende vare leveret? 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende: Kan der ved anvendelsen af toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, også fremlægges en tilsagnsfaktura og et eksporttilsagnscertifikat i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i artikel 3, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1239/2013, inden for en af toldmyndighederne i henhold til toldkodeksens artikel 53, stk. 1, fastsat frist? 4) Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende: Opfylder en tilsagnsfaktura i henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1239/2013, der i stedet for gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU nævner afgørelse 2013/423/EU, under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder og under hensyntagen til almene retsprincipper, betingelserne i bilag III, nr. 9), til forordning nr. 1238/2013 og bilag 2, nr. 9), til forordning nr. 1239/2013? 5) Såfremt spørgsmål 4 besvares benægtende: Kan der ved anvendelse af toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, stadig fremlægges en tilsagnsfaktura i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, litra b), i</p>	Toldstyrelsen	Dom	22.05.19

	forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1239/2013, i klagesagen til prøvelse af fastsættelsen af toldskylden?			
C-236/18	GRDF Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009, særlig artikel 41, stk. 11, fortolkes således, at det kræves, at en regulerende myndighed, der bilægger en tvist, har beføjelse til at træffe en afgørelse, der gælder for hele den periode, der er omfattet af den tvist, der er indbragt for den, uanset hvornår tvisten er opstået mellem parterne, navnlig ved at drage konsekvenserne af en kontrakts manglende overensstemmelse med direktivets bestemmelser ved en afgørelse, hvis virkninger dækker hele kontraktperioden?	Energistyrelsen	GA	22.05.19
C-329/18	Altic 1) Skal artikel 168, litra a), i direktiv [2006/112/EF], henset til formålet med forordning (EF) nr. 178/2002 om at sikre fødevarer sikkerheden (som bl.a. opfyldes ved at sikre, at fødevarer kan spores), fortolkes således, at den ikke er til hinder for et afslag på at fradrage den indgående afgift, i tilfælde af at den afgiftspligtige person, der indgår i fødevarekæden, i forbindelse med udvælgelsen af sin medkontrahent ikke har udvist større omhu (ud over den sædvanlige handelspraksis), som i det væsentlige består i en forpligtelse til at foretage kontroller af medkontrahenten, men som samtidig har kontrolleret fødevarernes kvalitet, hvorved formålet med forordning nr. 178/2002 er opfyldt? 2) Indebærer kravet efter artikel 6 i forordning nr. 852/2004 og artikel 31 i forordning nr. 882/2004 om registrering af fødevarer virksomheder, fortolket i lyset af artikel 168, litra a), i direktiv 2006/112/EF, at en kontrahent, der indgår aftale med denne virksomhed, skal foretage en kontrol af dennes registrering, og er denne kontrol nødvendig med henblik på at afgøre, om denne kontrahent vidste eller burde have vidst, at den pågældende deltog i en transaktion med en fiktiv virksomhed, i betragtning af de særlige omstændigheder ved den nævnte transaktion?	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	22.05.19
C-634/17	ReFood 1. Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som gælder for alle overførsler, der i henhold til artikel 2 i forordning (EF) nr. 1069/2009 er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1069/2009? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, der gælder for overførsler, for hvilke der i henhold til forordning (EF) nr. 1069/2009 – også sammenholdt med gennemførelsesforordning (EU) nr. 142/2011 – gælder regler for indsamling, transport, identifikation og sporbarhed? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning nr. 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som kun gælder for overførsler, hvor det drejer sig om godkendelsespligtige afsendelser i henhold til artikel 48, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1069/2009?	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	23.05.19

C-52/18	<p>Fùlla</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger altid kun skal tilbyde en erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering på det sted, hvor forbrugsvaren befinder sig? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger altid skal tilbyde en erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering på den erhvervsdrivendes forretningssted? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Hvilke kriterier kan der udledes af artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF for, hvordan det sted bestemmes, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering? 4. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted: Er det foreneligt med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF, at en forbruger skal lægge ud for omkostningerne til fremsendelse og/eller returnering, eller følger det af pligten til »gratis afhjælpning«, at sælgeren er forpligtet til at yde et forskud? 5. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted, og en forskudspligt for forbrugeren er forenelig med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger, der kun har underrettet den erhvervsdrivende om manglen uden at tilbyde at transportere forbrugsvaren til den erhvervsdrivendes sted, ikke er berettiget til at hæve aftalen? 6. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted, men en forskudspligt for forbrugeren ikke er forenelig med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger, der blot har underrettet den erhvervsdrivende om manglen uden at tilbyde at transportere forbrugsvaren til den erhvervsdrivendes sted, ikke er berettiget til at hæve aftalen?</p>	Erhvervsstyrelsen Forbrugerombudsmanden Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	23.05.19
C-239/18	<p>Saatgut-Treuhandverwaltung</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af artikel 11 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 (EF-udsåningsforordningen).</p> <p>EU-Domstolen er forelagt følgende spørgsmål: 1. Har officielle organer i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1768/95 en oplysningspligt, der udelukkende drejer sig om arten af planter, uden at der med anmodningen om oplysninger også kræves oplysninger om en beskyttet sort? 2. Såfremt det</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	23.05.19

	<p>første spørgsmål besvares med, at en sådan oplysningspligt kan gøres gældende:</p> <p>a) Er der tale om et officielt organ, der er beskæftiget med overvågning af landbrugsproduktionen, som omhandlet i artikel 11, stk. 2, første led, i forordning (EF) nr. 1768/95, når organet beskæftiger sig med kontrol af EU-finansieret støtte til landbrugere og i den forbindelse om de landbrugere, der ansøger herom, lagrer data, som også vedrører afgrødetyper?</p> <p>b) Har et officielt organ ret til at tilbageholde de oplysninger, der søges om, hvis meddelelsen af oplysninger nødvendiggør, at en tredjemand bearbejder eller specificerer de data, som findes hos organet, og dette medfører en udgift på ca. EUR 6 000,00? Spiller det i den forbindelse en rolle, om ansøgeren er villig til at overtage de hermed forbundne omkostninger?</p>			
C-270/18	<p>UPM France</p> <p>1- Skal bestemmelserne i artikel 21[, stk. 5, tredje afsnit] i direktiv [2003/96] fortolkes således, at den fritagelse, som medlemsstaterne kan lade mindre elektricitetsproducenter være omfattet af, forudsat at de beskatter de energiprodukter, som anvendes til at fremstille denne elektricitet, kan resultere i en situation som den, der er beskrevet i punkt 7 i nærværende afgørelse, for perioden forud for den 1. januar 2011, hvor Frankrig, som direktivet hjemler mulighed for, endnu ikke havde indført nogen national endelig forbrugsafgift på elektricitet og dermed heller ikke nogen fritagelse for denne afgift for mindre elektricitetsproducenter? 2- Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvordan skal bestemmelserne i direktivets artikel 14[, stk. 1, litra a)] og bestemmelserne i direktivets artikel 21[, stk. 5, tredje afsnit] kombineres for mindre elektricitetsproducenter, som anvender den elektricitet, som de fremstiller, til deres aktiviteter? Indebærer bestemmelserne en minimumsbeskatning som følge af enten beskatningen af den fremstillede elektricitet, men med fritagelse for den anvendte naturgas, eller en fritagelse for afgift på selve fremstillingen af elektricitet, idet staten således er forpligtet til at beskatte den anvendte naturgas?</p>	Energistyrelsen	GA	23.05.19
C-280/18	<p>Flausch e.a.</p> <p>a) Kan artikel 6 og 11 i direktiv 2011/92/EU, fortolket sammen med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at nationale bestemmelser såsom de i [forelæggelsesafgørelsens] præmis 8, 9 og 10 omhandlede, hvorefter procedurene før afgørelsen om godkendelse af miljøkrav for anlæg og aktiviteter, som har væsentlig indvirkning på miljøet (offentliggørelse af vurderinger af indvirkningen på miljøet, oplysning og offentlig deltagelse i høringen), indledes og forvaltes primært af regionens største administrative enhed og ikke af den berørte kommune, er forenelige med de nævnte EU-retlige bestemmelser? b) Kan artikel 6 og 11 i direktiv 2011/92/EU, fortolket sammen med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at en national ordning såsom den i samme præmis omhandlede, der endeligt fastsætter, at offentliggørelse af afgørelser om godkendelse af miljøkrav for anlæg og aktiviteter, som har væsentlig indvirkning på miljøet, nærmere bestemt deres offentliggørelse på et dertil bestemt websted, udgør en</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	23.05.19

	<p>formodning om fuldt kendskab for de berørte parter med henblik på at rejse søgsmål i henhold til den gældende lovgivning (annulationsøgsmål ved Symvulio tis Epikrateias, øverste domstol i forvaltningsretlige sager) inden fristen på 60 (tres) dage, henset til lovbestemmelserne om offentliggørelse af vurderinger af indvirkningen på miljøet, oplysning og offentlig deltagelse i proceduren for godkendelsen af miljøkrav for de omhandlede anlæg og aktiviteter, der fastlægger, at nøgleaktøren for disse procedurer er regionens største administrative enhed og ikke den berørte kommune, er forenelig med de nævnte EU-retlige bestemmelser?</p>			
C-383/18	<p>Lexitor</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 16, stk. 1, sammenholdt med artikel 3, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 660, med senere ændringer) fortolkes således, at en forbruger ved indfrielse før tiden af sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale har ret til reduktion af de samlede kreditomkostninger, herunder også de omkostninger, hvis størrelse ikke afhænger af den pågældende kreditaftales løbetid?</p>	<p>Finanstilsynet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	GA	23.05.19